

БУЛО МЕНІ ТОДІ ТРИ РОКИ...

Троячку, як було мені три роки,
Дав батько, щоб до магазину наостанку
Я встиг, там йти було лиш сотню кроків,
– Піди і на вечерю нам купи буханку!

До хати йти було нам далеченько,
Батькам закінчувати треба на городі,
А сонечко зовсім уже низенько,
Он за дерева, червоніючи, заходить.

Як йшов і як купляв, не пам'ятаю,
Приніс у плетеній "авосьці" ту хлібину,
Колись нехай онуки почитають,
Як я зовсім малим ходив до магазину.

Цей епізод у пам'яті ховався,
Могло б, я міг його і зовсім не згадати,
Та ось, мов до прилавка він дістався,
Тож мушу шану в старості йому віддати.

Не забуваймо жодної дрібнички,
Життя плелось, немов "авоська", туго,
Їх будем діставати, як з скарбнички,
Сплітати в казку, без великої потуги.

Дата написання вірша: 2022-06-19